

AUTOAREA BESTSELLERULUI *FOC APRINS*

JULIANNE MACLEAN

TRADUCERE DE CARMEN ION

DOUĂ VERI *în* TOSCANA

CORINT
FICTION

JULIANNE MACLEAN

DOUĂ VERI
în TOSCANA

Traducere din limba engleză de
Carmen Ion

CORINT
FICTION

1

FIONA

Florida, 2017

Telefonul a sunat și m-a trezit din somn. Visam. Eram probabil cufundată adânc în ciclul REM, căci am recunoscut soneria, dar am crezut că făcea parte din vis, așa că am ales să ignor sunetul. Abia pe la al patrulea țârâit am deschis, în fine, ochii.

M-am răsucit pe o parte, mi-am aruncat un braț peste noptieră, am luat receptorul și am preluat apelul.

— Alo?

Mi-a răspuns o femeie care vorbea cu un accent italianesc puternic.

— *Buongiorno*. O caut pe Fiona Bell. Acesta este numărul?

Am clipit de câteva ori în lumina difuză a zorilor, m-am săltat într-un cot și am mijit ochii la ceas. Încă nu era șapte dimineața.

— Da, eu sunt Fiona.

— *Ah, bene*. Numele meu este Serena Moretti și te sun din Florența, Italia. Am niște vești pentru tine, Fiona, dar mă tem că nu sunt bune.

Mi-am sprijinit capul de tăblia patului, mi-am apăsât palma pe frunte și am închis ochii. Faptul că eram sunată din Italia nu putea însemna decât un singur lucru. Că era vorba de tata. Tatăl meu biologic. Pe care nu îl întâlnisem niciodată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat încă pe jumătate admirativ în timp ce încercam să-mi deșept creierul încețoșat.

La capătul celălalt al liniei s-a așternut o tăcere lungă.

— Oh, scuză-mă, te rog. Tocmai mi-am dat seama cât e ceasul la tine. Cred că am calculat greșit diferența de fus orar. Te-am trezit cumva din somn?

Picături grele de ploaie băteau în fereastra casei mele din Florida Panhandle și frunzele de palmier loveau în mod repetat sticla.

— Da, dar nu-i nimic. Era oricum timpul să mă scol. Deci despre ce este vorba?

Femeia și-a dres glasul:

— Regret să te informez că tatăl tău, Anton Clark, s-a stins din viață azi-noapte.

Vorbele mi-au intrat în ureche, dar nu am fost capabilă să le procesez și să răspund.

— Îmi pare foarte rău, a continuat femeia pe un ton dezinvolt, ca și cum nu era nimic deosebit în asta, ca și cum toată lumea știa că un străin care locuia în Italia era tatăl meu biologic, când de fapt nimeni n-avea habar.

Cel puțin nimeni de pe partea asta a Atlanticului. Niciun suflet din America de Nord nu cunoștea situația. Nici măcar tata. Secretul originii mele a fost darul de despărțire oferit de mama în orele de dinaintea morții sale, în urma unui anevrism cerebral, și nu cred că am iertat-o cu adevărat nici până acum.

M-am ridicat mai bine în șezut și am început să-mi scotocesc mintea în căutarea unui răspuns potrivit. Voiam

să-l găsesc, dar nu-mi era deloc ușor pentru că emoțiile se învolburau în mine ca o tornadă. Sigur, era îngrozitor să auzi că cineva a murit – și îmi părea rău pentru acea persoană –, dar bărbatul cu pricina îmi era complet străin. Nu știam nimic despre el cu excepția faptului că o lăsase însărcinată pe mama în urmă cu treizeci și unu de ani, când petrecuse acea teribilă vară tragică împreună cu tata în Toscana.

N-aveam nicio idee ce anume se întâmplase între mama și acest bărbat pentru că mama se afla sub efectul unor medicamente puternice și nu putuse – sau poate nu dorise – să intre în detalii atunci când aruncase bomba. Era pe patul de moarte și presupun că era conștientă că nu mai avea mult de trăit.

— Să nu-i spui niciodată tatei, mă rugase ea. El crede că ești copilul lui și ar muri dacă ar afla adevărul.

Și la asta se rezumase totul. Aveam optsprezece ani atunci, și mama nu mi-a povestit nimic despre tatăl meu biologic, în afară de a-mi dezvălui numele și naționalitatea, și m-a forțat să păstrez tăcerea convingându-mă că dacă aveam să pun întrebări despre originile mele sau să scap vreo vorbă, mă voi face răspunzătoare de moartea tatei.

În ultimii doisprezece ani, am păstrat secretul pentru că o crezusem – crezusem că adevărul avea să-l ucidă pe tata. O crezusem din cauza problemelor lui de sănătate, pentru că fiecare zi de viață a tatei era o provocare și, în același timp, o binecuvântare. Și de aceea îngropasem secretul mamei în cele mai întunecate colțuri ale minții mele. Mă silisem să dau uitării cuvintele pe care mi le spusese. Îmi eliberasem mintea de ele. Mă prefăcusem că nimic nu se întâmplase, că totul nu fusese decât un coșmar.

Dar acum o femeie mă sunase din Italia și îmi vorbea în cunoștință de cauză.

— Îmi pare rău, am spus. Ce s-a întâmplat?

— Un atac de cord masiv și neașteptat, mi-a explicat femeia. A murit înainte de sosirea paramedicalilor, care n-au mai putut face nimic. Sper să-ți aducă puțină alinare faptul că s-a stins repede. Era acasă. Și nu era singur.

Înghit nodul care mi s-a pus în gât.

— Înțeleg. *Acasă.*

Cuvântul îl face să pară dintr-odată cineva real – o persoană care a existat toată viața mea și acum nu mai este. Pur și simplu așa. Nu mai trăia pe planeta aceasta. Avea să fie îngropat în pământ. Însmormântat. Și nu doar la modul figurat în conștiința mea. Deci nu aveam să dau ochii cu el niciodată.

— Păi... atunci măcar e bine... că nu a suferit, am balmăjit.

O tăcere stânjenită s-a așternut și m-am simțit rușinată pentru absența durerii din mine, dar ce altceva aș fi putut să fac și să spun? Nu simțeam decât confuzie, dar și un soi de curiozitate morbidă, căci mă întrebam dacă era într-adevăr prea târziu să-l văd. Nici nu știam cum arată. Avea să fie oare un priveghi?

Și pe urmă, brusc, mi-a picat fisa – tatăl meu biologic știa de existența mea și mă considerase suficient de importantă pentru a fi anunțată de moartea sa. Crezusem întotdeauna că mama păstrase secretul și față de el.

— Îmi cer scuze, am spus, disperată să umplu tăcerea. Ce legătură este între tine și..., am lăsat fraza neterminată, incapabilă să rostesc cuvintele *tatăl meu*. Cum l-ai cunoscut?

— *Eu* ar trebui să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să lămuresc asta de la început. Lucrez la firma de avocatură Donatello & Costa. Suntem reprezentanții legali ai tatălui tău în Italia și în această calitate te-am sunat.

Mă ridic și mai sus în șezut, ceva mai trează acum.

— Tatăl tău te-a desemnat drept beneficiar în testamentul său, așa că avem nevoie să vii ca să semnezi niște documente, a continuat să-mi explice femeia.

— Stai așa... Ce spui că a făcut?

Îmi simt inima cum se rostogolește în fundul stomacului.

— Înfirmarea se va ține luni și marți va avea loc citirea oficială a testamentului în prezența membrilor familiei. Știu că e din scurt, Fiona, dar crezi că poți să găsești o cursă de avion să vii?

Un val de fierbințeală îmi cuprinde brusc extremitățile corpului la perspectiva unei călătorii de una singură în Europa pentru a cunoaște familia unui bărbat pe care nu îmi dorisem – și nu mă așteptasem niciodată – să-l cunosc. Nu aveam să accept moștenirea, indiferent ce-mi lăsase el, pentru că acest om îi provocase mamei jenă și rușine în ziua morții. Le văzusem pe fața ei în timp ce îmi mărturisea secretul. Întinsă pe patul de moarte, abia dacă putuse să-mi vorbească despre asta. Păstrase amintiri neplăcute din ceea ce se întâmplase între ei.

În plus, cum puteam să-i explic tatei? Tatălui meu iubitor, bărbatul care mă crescuse? Nu aveam cum să recunosc în fața lui că îl mințeam de mai bine de un deceniu. Aveam să-i frâng inima dacă afla că nu sunt copilul lui și că ținusem un secret așa de mare în tot acest răstimp. Tata trecuse și așa prin multe în viață. Suferise prea multe pierderi.

M-am foit tulburată pe saltea.

— Aăă... sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc acum. Nu știu dacă..., și am înghițit greu. Chiar e nevoie de prezența mea fizică? Vreau să spun că ar fi o călătorie lungă și, sinceră să fiu, nu eram apropiată de..., mă opresc pentru

că cuvântul *tata* îmi stă din nou în gât, așa că recurg la o altă manevră. Nu știu cât de bine cunoști situația, domnișoară Moretti, dar adevărul e că nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Clark. Am crezut că nu știe de existența mea. Pot însă să îți spun cu certitudine că nu a făcut nicio încercare să mă contacteze și de aceea vestea asta m-a luat prin surprindere. Nu-i cunosc familia și m-aș simți nelalocul meu în prezența ei. Și nu vreau să stau departe de tatăl meu, care are permanent nevoie de mine. Nu putem rezolva prin mail sau fax?

Domnișoara Moretti nu mi-a răspuns imediat.

— Știu că nu ai făcut parte din viața domnului Clark, însă instrucțiunile din testamentul său sunt foarte precise. Ca să n-o mai lungesc, Fiona, domnul Clark ți-a lăsat moștenire o proprietate și de aceea cred că ar fi bine să vii ca să o vezi, să semnezi documentele și să decizi apoi ce vrei să faci cu ea.

— O proprietate? am repetat ridicând din sprâncene, uimită. În Italia? Cât? Vreau să zic, cât valorează? am zis și mi-am închis ochii, clătinând din cap. O, Doamne, îmi cer scuze. Nu vreau să par lacomă. Pentru că nu sunt. Doar că totul este așa surprinzător pentru mine. Sunt confuză. Nu mă așteptam.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, a zis domnișoara Moretti. E un șoc, înțeleg asta. Aș vrea să-ți pot furniza și alte date despre moștenire, dar mai mult decât ți-am spus nu știu nici eu. E un pic mai complicat. Tatăl tău era cetățean britanic, așa că testamentul a fost redactat în Regat. Măine va veni un avocat cu documentul original. Eu nu sunt decât mesagerul care încearcă să-i adune aici pe toți pentru a pune la punct detaliile.

Era britanic? Crezusem că e italian.

Îmi apăs pumnul pe frunte și încerc să întorc problema pe toate părțile. Tocmai am fost informată că moștenisem o proprietate în Italia de la un om care-mi era complet străin.

N-aveam idee cât valora, dar aş fi o fraieră dacă aş refuza-o. Dumnezeu ştie că aveam nevoie de bani. Îngrijirea tatei nu era deloc ieftină.

Deci asta era. Trebuia să accept, să rezerv un zbor spre Italia, să mă învoiesc de la serviciu şi să găsesc o explicaţie pentru tata, şi toate astea imediat.

— OK, am spus. O să încerc să prind un zbor astăzi. Unde trebuie să ajung mai exact? În ce localitate?

Am auzit foşnet de hârtii la celălalt capăt al firului.

— Trebuie să zbori la Florenţa. O să aranjez să fii luată de la aeroport cu maşina şi dusă la Montepulciano. Ai o adresă de mail la care să-ţi trimit câteva informaţii şi numere de contact? Şi un telefon celular ca să trec numărul în dosar?

— Da.

I-am dat informaţiile cerute şi domnişoara Moretti mi-a promis că-mi va trimite un mesaj în câteva minute.

Am încheiat convorbirea şi am aşezat telefonul în furcă. Am rămas pentru o clipă aşezată pe pat, holbându-mă cu ochi mari la unul din tablourile mele agăţate pe perete – cel care mă făcea să mă simt de parcă stăteam pe marginea unui ţărm stâncos şi mă uitam în jos la marea imensă şi învolburată. Îl pictasem cu un an în urmă, cu puţin înainte de despărţirea de Jamie. O senzaţie de răcoare mi s-a strecurat în oase şi m-am înfiorat.

Tatăl meu biologic era mort şi, dintr-un motiv numai de el ştiut, mă inclusese în testament.

Mi-am luat ochii de la tablou şi am dat în lături cuvertura. Apoi m-am ridicat din pat, decisă să-mi beau cafeaua înainte de a deschide laptopul ca să caut zboruri. În timp ce-mi trăgeam pe mine halatul de baie, vântul a pornit să

urle ca o bestie printre streșini și am simțit cum un nor întunecat și trist se așterne asupra mea.

Nu era *cu adevărat* tatăl meu, am încercat eu să-mi spun, căci ce legătură era între paternitate și analizele de sânge ori rezultatele testelor ADN? Nu aveam nicio conexiune personală cu acest bărbat, niciun sentiment de iubire sau loialitate, acestea fiind criteriile ce defineau relațiile într-o familie normală. Domnișoara Moretti se referise la asta în convorbirea noastră telefonică. Spusese: „Marți va avea loc citirea oficială a testamentului în prezența membrilor familiei.” Adică și a mea.

Nici măcar nu știam cine erau acești oameni. Ceilalți copii ai lui poate? Frații mei vitregi? Soția? Frații? Surorile lui? Verii? Nu aveam ce să caut printre ei, dacă nu cumva mai existau și alți copii nelegitimi, la fel ca mine. În cazul ăsta s-ar putea zice că avem ceva în comun. Dar deocamdată plu-team în ceață. Nu știam absolut nimic.

*

— Te-ai trezit devreme pentru o zi de duminică, a remarcat Dottie în timp ce intram în bucătărie.

Dottie era infirmiera noastră din tura de noapte. Îl îngrijea pe tata de mulți ani și eu o adoram pentru că era veselă întotdeauna. Fredona arii din musicaluri în timp ce lucra, își vopsea părul în roz și mov și flirta în glumă cu tata, lucru care îl făcea pe el să zâmbească până și în zilele cele mai rele. Toate îngrijitoarele pe care le avuseserăm fuse-seră minunate, însă niciuna în afară de Dottie nu rămăsese cu noi mai mult de un an, maxim doi. Veneau și plecau, un lucru oarecum de înțeles. Nu e deloc ușor să îngrijești un pacient cu cvadriplegie.

— Așa e. Ai auzit telefonul? am întrebat-o.

— Da, dar ai răspuns înainte să o fac eu. Pentru numele lui Dumnezeu, cine sună înainte de șapte dimineața într-o zi de duminică?

Cumva reușesc să-mi păstrez cumpătul.

— Șefa mea. Dar înainte de orice, spune-mi cum se simte tata. A dormit bine azi-noapte?

În ultimele nopți nu prea dormise; avusese o mică infecție la plămâni.

— Da, a dormit ca un prunc.

— Asta-i foarte bine, spun eu, pentru că azi e ziua de filme.

Tatei îi plac filmele și teatrul, și pentru el era important să iasă din când în când din casă. O dată pe săptămână, Jerry, îngrijitorul nostru de weekend, îl ducea la un matineu. Era momentul când, profitând de ocazie, eu dispăream în atelierul improvizat în garaj ca să pictez. Numai atunci puteam evada.

Tata a avut totuși un pic de noroc, căci își poate folosi parțial încheieturile mâinilor și mâinile. Toate infirmierele pe care le avuseserăm de-a lungul anilor lucraseră conștiincios cu el pentru a-l ajuta să-și mențină musculatura. Mulțumită lor, el își putuse utiliza mereu computerul și softul de recuperare a vocii pentru a scrie. Pe vremuri fusese un autor de thrillere de succes și publicase trei romane, însă în ultima vreme se limitase la a scrie articole pentru fundația pe care o înființase împreună cu mama în 1996, cu scopul de a strânge fonduri pentru cercetări asupra măduvei spinării. Sunt ani întregi de când nu a mai scris altă ficțiune decât câteva povestiri. Am avut mereu senzația că se chinuise prea mult cu romanele lui, deși, sinceră să fiu, nu cred că

se vânduseră prea bine. Primul da, însă al doilea și al treilea fuseseră o dezamăgire pentru editori.

Nu pot decât să presupun că tatei îi fusese dificil la acel moment. Scrisul era singurul lucru la care credea că se pricepe.

Dar, trecând peste asta, îl văd drept cea mai curajoasă ființă pe care o cunoscusem în viața mea. Accidentul care îi lezase măduva spinării se petrecuse înainte de nașterea mea, așa că nu-l văzusem niciodată mergând pe propriile picioare sau descurcându-se de unul singur. Crescusem știindu-mă iubită și prețuită de el mai mult decât orice pe lume. Nu îl considerasem niciodată inferior celorlalți tați. Eram conștientă că în casa noastră situația era diferită, dar nu mă simțisem văduvită de nimic, și asta dintr-o mulțime de motive.

În primul rând, pentru că atunci când eram mică, tata mă lăsa să stau în poala lui în timp ce se învârtea prin casă în scaunul electric, rotindu-se până ce începeam să chițai de atâta râs. Scaunul se mișca la atingerea unui buton controlat de tata cu ajutorul unui joystick, pe care îmi acordase permisiunea să îl folosesc de la o vârstă mult prea fragedă. Împreună făceam ravagii prin casă atunci când eu șofam și ciocneam scaunul de mese ori dă râmam lămpi și vrafuri de cărți așezate într-un echilibru precar. *Ups* era cuvântul său preferat în acele vremuri, cu toate că amândoi știam că astfel o chinuiam pe mama, care era obligată să strângă mizeria pe care o făceam, asta înainte să angajăm îngrijitori permanenți pentru tata. Mama făcea tot ce era omenește posibil pentru el, și devotamentul ei mă molipsise și pe mine. Până la optsprezece ani, crezusem că eram familia cea mai iubită de pe pământ și că ne aduseseră aproape provocările cu care fuseserăm obligați să ne confruntăm zilnic, în

special în perioadele când tata se interna și externa des din cauza unor diverse infecții care îi puneau viața în pericol. Era foarte vulnerabil atunci. Și este și acum.

Însă pe urmă se întâmplase ca mama să moară pe neașteptate după un anevrism cerebral, iar eu îi aflasem secretele și minciunile. Atunci descoperisem că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par. Cu excepția tatei, desigur. În ochii mei, tata fusese întotdeauna întruchiparea cinstei. După moartea mamei, tot ce-mi dorisem era să-l protejez și să-l văd fericit și sănătos. Nu voiam să-l pierd și pe el.

Și de aceea păstrasem secretul mamei.

— Cum îți spuneam... telefonul ăla..., i-am zis eu lui Dottie, care tocmai arunca o felie de pâine în prăjitor pentru mine.

— Ce naiba a vrut șefa ta de la tine? a întrebat ea. Sper că era ceva important.

— Da. M-a întrebat dacă îi pot ține locul la o conferință de vânzări de la Londra din săptămâna asta. Ar fi trebuit să țină o prezentare acolo, dar a luat un virus la stomac, așa că m-a rugat să-i țin eu locul.

Dottie s-a întors cu fața spre mine.

— Serios? La Londra? În Anglia adică? Acolo unde locuiește regina?

Chicotesc.

— Da, acolo. Va trebui să iau un zbor de noapte azi sau mâine.

— Înțeleg că ai acceptat?

— Sigur că da. N-aș fi o idioată dacă aș refuza o călătorie gratuită la Londra?

Mă gândisem să invoc o conferință fictivă în Italia, mai apropiată deci de adevăr, dar mă temusem să menționez

numele acestei țări pentru că acolo avusese tata accidentul. Fusesse cea mai mare traumă din viața lui, așa încât nu s-ar fi simțit probabil în largul său să discute despre Italia sau să-și imagineze cum călătoream eu într-acolo. Londra era o născocire mult mai bună, și astfel puteam evita complet orice referire la Toscana.

— O să vă descurcați în lipsa mea? am întrebat întorcându-mă cu fața către prăjitor și spatele la Dottie.

— Bineînțeles. Ce ocazie nemaipomenită. N-ai loc în valiză și pentru un pasager clandestin? M-aș putea ghemui, să mă fac mică de tot.

Am zâmbit în timp ce așteptam ca felia de pâine să sară din prăjitor.

— Ar fi grozav, dar nu se poate.

— Tatăl tău va fi încântat să audă vestea.

— Așa sper, am spus ungând felia cu unt, pentru că îmi e foarte greu să-l las singur.

Dottie a rostit răspicat:

— Nu vorbi așa, Fiona. Ai dreptul să mai pleci de acasă, și nu ai voie să te simți vinovată pentru asta. Dacă cineva trebuie să se considere vinovat, atunci acela ar fi tatăl tău, care te face să te simți de parcă ar trebui să stai cu ochii pe el în fiecare clipă. Anul trecut, când te-ai mutat, ne-am descurcat perfect în absența ta. Mai ții minte cât de mult s-a bucurat pentru tine?

Am luat un borcan cu gem de căpșuni din frigider și l-am dus la blatul de mic-dejun, după care m-am așezat lângă Dottie.

— Da, s-a bucurat oarecum pentru mine, deși știm amândouă că nu-l plăcea pe Jamie.

— Așa e, a replicat Dottie, însă eu i-am spus că tu trebuie să-ți trăiești viața și că el trebuie să te lase în pace. Mi-a luat ceva timp să îl conving, dar în final mi-a dat dreptate.

— Îți mulțumesc pentru asta, i-am spus lui Dottie aruncându-i un zâmbet cald și recunoscător. Chiar dacă lucrurile nu au funcționat bine între noi până la urmă.

Dottie a sorbit din cana cu ceai.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Păcat că totul s-a sfârșit, dar Jamie era prea... nu știu... prea materialist. Așa cred. Și e mai bine că mi-am dat seama înainte de nuntă, și nu după. Nu mi-ar conveni deloc să plătesc acum un avocat specializat în divorțuri.

Banii deveniseră principala sursă de tensiune dintre mine și Jamie. Nu îi plăcea că-l ajutam financiar pe tata, dar ce aș fi putut să fac? Resursele noastre erau limitate. Banii de pe polița de viață a mamei erau pe sfârșite și romanele tatei nu se mai retipăreau. De ani întregi nu mai încasa drepturi de autor. Avea un mic venit din asigurarea sa de dizabilitate și din ajutoarele guvernamentale, care nu acoperea însă salariul datorat celor trei îngrijitori cu normă întreagă și nici costurile noii camionete și noului scaun cu roțile pe care le cumpăraserăm anul trecut.

Jamie voise să ne folosim economiile ca să achităm avansul pentru o casă și să ne cumpărăm o mașină mai bună, numai că eu fusesem nevoită să-mi împart câștigurile cu tata, așa că n-aveam economii. Până la urmă am ajuns să ne certăm tot timpul pe tema banilor, iar Jamie mi-a dat un ultimatum. El sau tata. Nu mi-a plăcut deloc propunerea, așa că am ales. Tata.

Și acum... Italia.

Trebuia să merg. Trebuia să aflu ce moștenisem de la tatăl necunoscut de nimeni. Nu voiam să-mi pun prea mari speranțe, dar dacă valoarea proprietății era substanțială? Asta ne-ar fi schimbat enorm viețile.

— Jamie era totuși un bărbat drăguț, a adăugat Dottie. Nu mă mir că te-ai îndrăgostit de el. Avea niște ochi albaștri superbi și seducători.

Am chicotit din nou în timp ce mușcam din pâinea prăjită.

— Așa e. Dar farmecul de genul ăsta... nu duce până departe.

Mi-am terminat micul-dejun, m-am ridicat de pe scaunul înalt și am așezat farfuria în chiuvetă.

— Mă duc să caut zboruri, am zis și Dottie s-a ridicat și ea și ne-am îmbrățișat. Ce m-aș face fără tine? am întrebat-o. S-a retras cu un pas și mi-a luat fața între mâini.

— Tatăl tău e un bărbat norocos să aibă o fiică așa ca tine. Tu ești toată lumea lui, Fiona.

Pieptul mi s-a strâns pe neașteptate la auzul vorbelor lui Dottie. Mi se întâmpla des în ultima vreme, de când mă despărțisem de Jamie și mă mutasem înapoi acasă. Desigur, nimic nu îmi doream mai mult decât ca tata să fie fericit și bine îngrijit, dar nu-mi era mereu ușor. În zilele lui rele, eram nevoiți cu toții, cei care-i stăteam prin preajmă, să rămânem pozitivi. Ne străduiam din greu să-i menținem moralul ridicat. Și asta pune presiune asupra noastră, așa că n-aveam cum să neg că așteptam cu nerăbdare șansa de a pleca pentru scurtă vreme, căci aveam nevoie de timp și pentru mine.

— Dacă nu ne mai vedem până plec la aeroport, i-am spus eu lui Dottie, atunci îți urez de pe acum să ai o săptămână bună. Să ai grijă de tata, da?

— Ca întotdeauna. Salut-o pe regină din partea mea când ajungi la Londra.

— Așa o să fac. Am încercat să-mi ascund nerăbdarea și am mers în dormitorul meu ca să deschid laptopul.

După o cercetare amănunțită pe Expedia, am ales un zbor cu escală în Frankfurt, care era mai ieftin. Imediat după ce am primit confirmarea de la compania aeriană, i-am trimis informațiile domnișoarei Moretti, care mi-a răspuns pe loc cu instrucțiuni detaliate despre ce mă aștepta în Toscana.

IUBIRE, SECRETE, SACRIFICII ȘI CURAJ ÎN PEISAJUL UNIC AL TOSCANEI

DACĂ FIONA A ÎNVĂȚAT CEVA ÎN VIAȚĂ, este cum să păstreze un secret chiar și față de tatăl care a crescut-o. Este singura care știe de relația amoroasă a răposatei sale mame, de acum treizeci de ani, în Italia. Ea nu intenționează să-i trădeze secretul... Asta până când primește o veste șocantă: tatăl ei biologic a murit și i-a lăsat o moștenire incredibilă, plus doi frați vitregi.

Uluită de tot ce i se întâmplă, Fiona călătorește în Italia și face cunoștință cu familia tatălui său. Pe măsură ce misterul legat de iubirea mamei iese la iveală, tânăra este nevoită să dezlege ștele încurcate ale relațiilor de familie și să facă față tensiunilor iscate de testamentul celui care i-a fost tată. Temătoare și deopotrivă dornică să-și asume noul destin, Fiona continuă să caute cu obstinatie adevărul despre vara fatidică petrecută de mama ei în Italia și despre tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată.

Învăluit în atmosfera romantică a Toscanei, cu aromele-i delicioase, romanul îl va purta pe cititor într-o aventură de neuitat.

„N-ar fi grozav să moștenești un domeniu viticol în Toscana? Ei bine, asta i se întâmplă — pe neașteptate — protagonistei din *Două veri în Toscana*.

Această poveste introspectivă și escapistă despre secrete de familie încurcate și despre impactul alegerilor noastre, totul în decorul unei întinse podgorii toscane, vă va face să tânjiți după un pahar de Chianti Classico și să reflectați la drumurile pe care încă nu le-ați străbătut. Noroc!”

KRISTIN HARMEL, autoarea bestsellerelor

Cartea copiilor pierduți și Locul visurilor noastre

„Această istorie înduioșătoare despre iubire și pierdere, dor și trădare, desfășurată pe fundalul podgoriilor toscane, este evadarea perfectă în vremuri dificile.”

RHYS BOWEN, autoarea bestsellerelor

Copilul din Toscana și Fiicele războiului